

Min Kones Smag

Nedtegnet av Lindeman i 1866 etter Kristoffer Nielsen Korslundsbakken, Eidsvold Mjøsskog

Tekst: Johan Nordahl Brun fra Mindre Digte – Oder, utgitt i 1818

Ubicunque bene eller Min Kones Smag.

Jeg elskte meest det kjære Land,
Der var jeg født og der opdragen,
Der sad jeg tryg ved græsrig Strand,
Og hørte stolte Bølgers Bragen,
Og tænkte: gid paa denne Øe
Jeg leve maa, og boe, og døe!

Jeg paa de grønne Enge gik
Imellem Agres gule Grøde,
Jeg Uld af Faareflokken fik,
Af muntre Qvæg oprigtig Fløde;
Naturen var min Øienslyst,
Og Sorgen fremmed for mit Bryst.

Jeg stod saa glad med Solen op,
Naar Sommerdagens Morgenrøde
Forgyldte fjerne Klippes Top,
Og Straaler sig paa Bølger brøde,
Og klar og blank som Himlen blaa,
Saa vox min unge Sjels Attraa.

Jeg kom til Byens qualme Borg,
Til Moders og til Daarskabs Sæde,
Hvor Glæder var forgyldet Sorg,
Hvor Armod gik i Herreklæde,
Hvor Vellyst Sygdoms Moder var,
Og Laster Dydens Maske bar.

Da sagde jeg: o, kjære Land!
Jeg seer ei dine hulde Skygger,
Ei Skov, ei Mark, ei Qvæg, ei Vand,
Og ei hvor Fuglen Rede bygger;
Hvad er Palladser, Torv og Muur
Mod Hytten og den fri Natur?

Men Damon kom, en Dalens Søn
Anholdte om min Haand og Hjerter;
Jeg elskede - fandt Byen skjøn
Og Landet at forglemme lærte.
Hvad blev nu Eng og Qvæg og Lam
Imod at see og elske ham?

Bedrøved Byen jeg forlod,
Thi Damon jeg forlod tillige;
Jeg saae den Eng, hvor grøn den stod,
Jeg saae Naturens muntre Rige;
Jeg sagde: det en Ørken er,
Thi jeg seer ingen Damon her.

Nu førte Kjærlighed ham hen
Til Øen til sin kjære Pige;
Strax randt mig Solen blid igjen,
Min Øe blev dobbelt skjøn tillige;
Og i hans raske Favnetag
Jeg smagte Livets bedste Dag.

Thi hører Piger denne Sang,
Og lærer intet Sted at vrage:
Os falder Tiden aldrig lang
Ved Siden af en elsket Mage;
Paa Bye og Land, paa Dal og Fjeld,
Udbreder Elskov Fryd og Held.